

Xin Trời Một Bình Minh Khác

Em nói hôm nay em khác / sau khi đi-Bác-Sĩ về...

Soi gương, thấy mình hốc hác...anh thấy em, chắc anh chê? Em nói rồi em khóc mê. Em nói rồi em khóc mệt...Em vẫn thơm mùi hương quê!

Quê Hương mà anh hứa về...Quê Hương có mùi rơm rạ...Quê Hương có ao thả cá, chiều chiều em rửa gót sen...

Quê Hương đồng nghĩa là Em, đồng nghĩa Ổn Tình lai láng. Quê Hương đỏ ngời buổi sáng, tang thương, tán loạn tàn binh...

Chưa bao giờ em hết xinh! Em là Quê Hương hứa hẹn...khi em ống quần đen vén cho cây lúa trở đòng đòng...

Em ơi hai má em hồng / sao ông Bác Sĩ không thấy? Hay tại anh đi lên rẫy / đi tìm những mọt mắng le?

Anh theo những con chim bay / vượt trùng trùng khơi ra biển...nên chi mặt em xanh biển / những tàn nhang ẩn cái duyên?

Em nói rồi em nhắm nghiền / hai con mắt buồn xanh tái...

*

Quê Hương bao giờ trở lại? Hỡi trời không có máy bay! Hỡi cơn dịch lũ lắt lay...chích ngứa chỉ là hy vọng?

Anh không muốn em cái bóng...vang vang cái bóng thời gian...Anh không muốn thấy lửa tàn nên anh khêu cho em ấm...

Em à, anh yêu em lắm / dẫu em có tạ có tàn / hai đứa mình đi lang thang / nhặt lá cho rừng thay sắc...

Xin trời một bình minh khác, sáng thơm thoang thoảng hoàng lan...

Trần Vấn Lệ